

— Тодорчо! Ненко! — елате по-скоро, по-скоро! — елате да ядете — донесохъ ви хлѣбъ.

Отъ дружината се отдѣлятъ двѣ дѣца и, като се припъватъ съ отслабналитѣ си крака, хукватъ като звѣрчета натамъ.

Останалитѣ само трепватъ при думата „хлѣбъ“ и жедни, гладни огънчета блѣсватъ въ очитѣ имъ.

— Не ще дадатъ... прошепва скръбно Мара, която сѣкашъ узнава общата мисль.

— Дѣца, да заложимъ нѣщо и да си купимъ хлѣбъ! — извика отеднажъ единайсетъ годишния Илю. Той е станалъ правъ и очитѣ му свѣткатъ като на герой, който се е рѣшилъ на нѣкой великъ подвигъ. — Дѣца, завчера леля си заложи кръстчето: дадохъ и цѣли два лева — три дни ядохме отъ тѣхъ. Азъ ходихъ съ нея и знаа мѣстото: давайте кой каквото има! — Той самъ сне оцапаната си шапцица и тръгна да събира отъ другитѣ.

— А какъ ще си ги вземемъ послѣ? — нерѣшително запитватъ нѣкои.

— Ехъ, остави! работата е да се наядемъ, да не гладуваме! — настоява Илю, който самъ вече усѣща какъ му припада отъ гладъ.

— Азъ ще попитамъ послѣ леля, тя ще ми каже какъ ще си ги вземемъ... нѣма да се изгубятъ.

Всѣко колебание изчезва. Трѣбва да се яде. Едни смѣкватъ фланелки и желетки, изгубили отдавна първоначалния си цвѣтъ, други — своитѣ безформени шапки; самъ Илю смѣква обувкитѣ на прострѣния неподвиженъ болникъ. Увлеченъ отъ общия примѣръ, Асѣнъ смѣква малкитѣ си поржжавѣли обувки. . . Нѣкога тѣ бѣха нови, съ жълти металически копчета, вмѣсто които сега се виждатъ само избѣлѣли кончета.